

diktatorisk Myndighed i denne Sag, skal jeg sige, at jeg nærer ingen Tvivl om, at Ministeren maa have en meget betydelig Myndighed, men i den Henseende kan man da heller ikke sige, at Ministeren har nægtet sig Noget. Jeg tror dog, at der her er en Forskjel, som bør gøres. Ganske vist i Begyndelsen af noget Saadant, — naar der er Tale om at gribe en Smitsot i Begyndelsen og faae den slaaet ned, inden den breder sig — bør Ministeren have en meget stor Myndighed, og han bør navnlig have den Myndighed, som er den største, og som kan blive meget skjæbnesvangere og indgribende, nemlig Myndigheden til at nedlægge Forbud mod fremmede Lande, men det staar for mig noget tvivlsomt, om vor Lovgivning er fuldstændig betryggende med Hensyn til det videre Forløb af en saadan administrativ Bemyndigelse. Jeg tror for det Første, at vi burde have haft Bestemmelser, ifølge hvilke — hvad der under regelmæssige Forhold vilde være naturligt og komme af sig selv — Ministeren hurtigt mulig kommer til Rigsdagen, fortæller, hvad han har gjort, og søger at komme til Samarbejde og Forstaaelse med den. Det er det Gne. Men dernæst tror jeg, at Erfaringen fra tidligere lignende Tilfælde taler for, at Rigsdagen med Hensyn til Dphøret af sige indgribende Foranstaltninger bør have et Ord med at sige, naar der er Tale om, hvorvidt det er nødvendigt yderligere og vedvarende at fortsætte saadanne ekstraordinære Foranstaltninger. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) mente, at det Hele ikke var saa farligt, og at der muligvis var gjort mere Væsen af det, end det var rigtigt. Jeg er ganske uenig med det ærede Medlem. Jeg tror, at dette er en farlig Sag, og jeg forstaar egentlig ikke, hvorledes man kan være i Tvivl om, at dette er en meget alvorlig Sag, naar vi staa overfor Tydslands Forbud, effektueret og sat i Værk. Det er ingen Spøg, og det er ikke den danske Presse, der har ført dette Forbud ind over Vandet, det ligger tidligere, end at den danske PresSES Udtalelser kunde have faaet nogen Indflydelse derpaa. Dvertimod, hvis saadant Noget skal kunne gribes og tvinges ned, tror jeg, at de Veterinærer, jeg har talt med, har fuldstændig Ret, naar de sige: Vi maa støttes fra alle Sider, fra Befolkningen og fra Pressen, og jeg tror, at i dette Tilfælde har Pressen i det Hele handlet med stor Maadehold og Forsigtighed og har i det Hele fyldbestgjort den Pligt, som Pressen har lige overfor Offentligheden og Samfundet i det Hele taget.

Jeg skal ikke fortsætte denne Diskussion længere, jeg tror, at vi nærme os til det Punkt, hvor vi skulle afgjøre den forholdsvis lille Sag, som i dette Dieblit ligger paa Bordet, og jeg kan heller ikke tro, at der vil være nogen stor Vanskelighed ved at komme til at afgjøre den. Hvad § 1 angaar, er Forholdet i Virkeligheden det, at der gives Ministeren en Myndighed, som vi Alle ere enige om, at han skal have, og om hvilken i alt Fald jeg kun har fundet Anledning til at udtale, at han burde have havt den allerede i dette Dieblit, men at han hurtigt mulig bør have den, er der vist Ingen, der er i Tvivl om. Med Hensyn til Erstatningen skal jeg slutte mig til de Herrer, som have udtalt sig imod Slutningsordene. Jeg tror — jeg har allerede havt Leilighed til at bemærke det i Lørdags — at vi i § 1 bør komme til den Forandring, at Ordene „indtil 1ste April 1888“ udgaar, og at man i Stedet derfor i Slutningen af Loven, hvor det hedder, at denne Lov træder i Kraft strax, gør en lille Tilføining, der omtrent vil komme til at lyde saaledes: og gjælder i et Aar fra Lovens Udfærdelsesdag. Videre har jeg ikke at bemærke med Hensyn til § 1. Jeg tror, at det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Littichau) har Ret i den Hensetting, han gjorde til Ministeren, og som jeg slutter mig til, at vi burde have en Bestemmelse, som gjorde det muligt baade at følge Sygdommen til Slagterierne og vistnok ogsaa at udrede Erstatning for de der nedslagne Svin. (Indenrigsministeren: Jeg er ganske enig deri.) Det glæder mig at høre. Derimod skal jeg ikke forfølge det ærede Medlems Udtalelser, for saa vidt de gik ud paa andre Omraader, der ligge denne Sag fjerne. Jeg tror for Exempel, at det var lidet haartrukket at bringe hans Udtalelser om Vandbrugsraadet i Forbindelse med denne Sag, og jeg tror heller ikke, at det tjener meget til Ubefaling for Raadet, naar det ærede Medlem nævnte det og tilføiede, at hvis vi havde havt det, vilde det ikke have hjulpet os det Allermindste. Med Hensyn til § 2, da er det Forbud mod Lossepladserne, som Ministeren der faar Myndighed til at give, ogsaa Noget, som vi Alle her ere enige om, og jeg tror, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) staar temmelig ene, naar han ogsaa paa dette Punkt mener, at Faren ikke er saa stor. Den Omstændighed, at vi have havt det i lang Tid, er en Ting, som kan møde os i mangfoldige Ulykkestilfælde, men naar det saa viser sig, at BARNET drukner, er det dog nød-